

Je gebruikt ronde haakjes, en net daarom lijkt je er het falen mee te benadrukken. Raak je hier niet aan de essentie van theater? Vanuit tragisch oogpunt dan. Hertmans parafraseert Plato ergens als volgt: dat de tragedies de toeschouwer in de zaal leren hoe iemand anders in zijn plaats kan lijden en zichzelf, ‘esthetisch’ genietend, kan blijven toezien en zelfs geestdriftig kan applaudiseren als het doek over talloze doden valt.

Ik denk na over jouw vraag over liefde en theater. Heeft wat ik hier op de trein zie iets met theater te maken? Het vertelt iets over ons mens-zijn, wat daarvan zichtbaar is vandaag. Wie wil, mag kijken. Heeft dat iets met liefde te maken? Ik kijk niet functioneel, omdat ik wil waar ik naar kijk. Ik kijk vanuit een verlangen om te zien wat er is, om te zien waar we staan vandaag met ons menselijk (on)vermogen.

Het gaat hier niet om grootse gevoelens.

Maar het ontstijgt ook aan de ondraaglijke lichtheid.

Waar wordt het dan complex? Wanneer wordt ik geraakt?

Ontstaat dan ergens toch geen conflict in de relatie met de waarnemer?

Of doet net de afwezigheid ervan iets resoneren? Een grondtoon die zwaarder is dan we durven vermoeden?

Ik denk inderdaad dat het te romantisch is om te stellen dat ik een kunstenaar zou zijn & daardoor anders naar de dingen kijk.

Vorige week op de trein naar Amsterdam. In Rozendaal stapte een ouder koppel op. Allebei gaan ze zitten met het *Financieel Dagblad* voor hun neus. De vrouw is na vijftien minuten totaal voorover gekukeld, in slaap, op drie centimeter van haar krant verwijderd. Haar man,

recht tegenover haar, merkt niets op. Zij blijft tien minuten lang in die onmogelijke positie hangen. Net voor we in Dordrecht aankomen, wordt ze wakker en herstelt ze zich.

Elke keer wanneer de jongen van de railcatering voorbijkomt, gaat zijn mond open en maakt die enkele schijnbewegingen, maar er komt geen geluid uit. In Rotterdam stapte een man op die ik alleen maar als volstrekt normaal zou kunnen omschrijven. Hij spreidt zijn jas netjes uit over de bank tegenover hem. Zijn tas tegen de leuning naast hem. Tussen zijn benen staan twee volle plastic tassen, waarvan een met een kerstopdruk. Zijn handen rusten mooi gekruist op zijn bovenbenen. Hij kijkt naar buiten en beweegt niet meer. Wanneer de trein door Den Haag heen rijdt, zie ik een man in een oranjegroen pak van de gemeente tussen zijn moestuintjes heen en weer lopen. Hij is kalm en kijkt open om zich heen. Op Schiphol zie ik een Afrikaans jongetje op het perron staan, gekleed in een perfect zwarte pieten kostuum. Alleen zijn gezicht is niet geschminkt. Zijn broertje staat naast hem, in doodnormale kleren. Tussen Schiphol en Amsterdam zie ik links voor mij twee borsten in de spleet tussen de treinzetels en de hoofdsteun. Alleen maar twee borsten. Ik blijf tien minuten kijken. Net voor we in Amsterdam aankomen, stopt de jongen van de railcatering even naast mij. Hij gaat niet zitten maar haalt met grote voorzichtigheid zijn verfrommelde PERS-krantje van tussen zijn karretje en duikt met een zuinige

Het is wat me vaak zo intrigeert aan kunstenaars (en waanzinnigen): de wereld kunnen ervaren in een andere orde, vanuit een perspectief waar ik vaak gewoon op sta te kijken.

Of dat dan nog iets met liefde te maken heeft? Misschien in een voyeuristische vorm: genietend van een ongecensureerd moment, waarin de mens zich in al zijn kwetsbaarheid nietsvermoedend blootstelt. Waaraan dan? Een publiek achter glas? Een goeie ouwe vierde wand? Jouw verbeeldingskracht?

gretigheid in de opgediende nieuwtjes van de dag ervoor. Na veertig seconden gaat hij plichtsbewust weer verder.

Waarom ligt dit dan? Zou het dat kunstenaarsoog kunnen zijn? Of zie ik dat te romantisch? Maar toch.

Ik probeer al enkele dagen een gelijkaardige, observerende houding aan te nemen in mijn treinritten die cirkelen tussen Leuven, Brussel en Antwerpen. Misschien ligt het aan die korte afstanden, maar dat betwijfel ik. Het lukt me niet. Hoe graag ik ook op die trein zit, ik slaag er niet in doorheen de banaliteit te kijken. Ik voel vluchtige sympathieën en ergernissen opborrelen, dat wel – ik lijkt me dus op een of andere manier te verhouden tot wat er rond mij gebeurt. Maar daar blijft het bij. Ik blader door naar *de kiss&ride* en donder de trein weer af.

Dan lees ik nu jouw bagatellen. Dat ik dat heb kunnen negeren? Hier raakt het me. Net in de eenvoud van de beelden die je beschrijft. Losgerukt uit hun alledaagse context – gefixeerd in woorden. Handelingen die scènes worden? Pas na de filter van jouw blik kan ik je bevestigen dat dit iets met theater te maken heeft. Anders doet het me eigenlijk weinig.

Liefde zit voor mij in de Nieuwstraat, waar ik doorheen de mensenmassa loop die als een gemakkelijk doelwit lustig verder wriemelt. Liefde zit tussen mijn ongecensureerde blik en het door niemand anders waargenomen moment waarin mensen in al hun kwetsbaarheid te zien zijn. Een overvloed aan kwetsbaarheid, een onmetelijk potentieel aan liefde.

liefde zit op de trein

Ewout D'Hoore & Maarten Soete